

Съ развѣто знаме колоната се движеше бързо напредъ. Нестихвашо „ура“ огласяваше планината на свободна Македония. Лицата на окиченитѣ съ цвѣтя войници сияеха. Навсѣкжде тѣ бѣха посрещани и изпращани съ „ура“ и пѣсни.

Полковиятъ командиръ, на конь, яздѣше предъ колоната. Сега само той бѣше тѣженъ и неразговорливъ. Когато се обръщаше назадъ къмъ войницитѣ, лицето му добиваше изразъ на човѣкъ, който изживява спомени за нѣщо скъпо, изгубено безвъзвратно. Той се вглеждаше внимателно въ всѣка гънка на планината, въ всѣка извивка на пѣтя. Понѣкога прищпорваше коня си, избързваше до нѣкоя надвесена край пѣтя скала, спираше предъ нея и дълго я оглеждаше. Тия мѣста, изглежда, бѣха познати на полковникъ Нелчановъ.

Слънцето изви високо надъ бѣлоснѣжнитѣ върхове на планината. Отдавна изчезнаха малкитѣ кждрави облачета. Небето блестѣше съ своята ненагледна синевина. Колоната спрѣ на почивка. Войницитѣ насѣдаха край пѣтя на сѣнка подъ канаритѣ. Полковникътъ повика единъ отъ старшитѣ офицери.

— Водете колоната! Ще ме настигнете на нѣколко километра напредъ.

— Слушамъ, господинъ полковникъ.

Той тръгна все тѣй мълчаливъ и тѣженъ. Никой отъ тия що вървѣха следъ него не знаеше мжката му. Никой не знаеше, че тъкмо по тоя пѣтъ, преди двадесетъ и четири години, той бѣше миналъ като офицерски кандидатъ, съ сжщо такава една колона млади войници и офицери, окичени съ цвѣтя, повече отъ които останаха по бойното поле. Обръщайки се назадъ, сега полков-

никъ Нелчановъ, каточели виждаше въ тая колона познати — близки свои другари отъ онова време. Планинитѣ, пѣтитѣ съ надвесенитѣ надъ него скали и колоната сякашъ бѣха, все сжщитѣ. Ето тая китка дървета стои непокѣтната. До нея бѣха настанени тогава кухнитѣ. Той си спомни всичко съвсемъ ясно. Малко по-надолу водоносчикътъ, здравъ и плещестъ балканецъ, бѣше разпрегналъ водоноската и галѣше коня си. Ето на, до оня покритъ съ лишей камѣкъ Нелчановъ бѣше седналъ

да почине... Всичко си бѣше останало все сжщото — непромѣнено въ изминалия четвъртъ вѣкъ. Само времето и тия млади хора, които викаха „ура“, бѣха други.

По едно време той спрѣ и се загледа въ една поляна. „Тукъ е“, прошепна самъ на себе си полковникъ Нелчановъ и възви. Когато дойде до поляната, той слѣзе отъ коня и се отправи къмъ една купчина камѣни. Разрови ги и започна да копае съ войнишкия си ножъ. Следъ малко той изкопа изъ земята малка кутия, отъ която извади сребърень джебень часовникъ. На ка-